

BESKYDY A VÝCHODNÍ VALAŠSKO

Pardubice

13. – 20. SRPNA 2016

Odjezd v sobotu dne 13. srpna 2016 v 7:00 od hlavního nádraží ČD v Pardubicích.

Adresa pobytu:

Horský hotel Sůkenická, Bílá 161, pošta 739 15 Staré Hamry.

Tel. 558 647 286; e-mail sukenicka@volny.cz

Web adresa <http://www.sukenicka.cz/index.php>

Ubytování a stravování:

Hotel se nachází ve výšce 930 m n. m. na samém konci hřebene Vsackých Beskyd ve styku s horskými hřebeny Moravskoslezských Beskyd a Javorníků. Od hotelu se nabízejí nádherné výhledy; na jedné straně se tyčí Radhošť, Tanečnice, Kněhyně, Smrk, Lysá hora (1 323 m) a Travný, na druhé straně - z nově vybudované rozhledny - lze spatřit celý hřeben Javorníků a za dobré viditelnosti i Malou Fatru s Rozsutcem a štíty Roháčů. Každý pokoj je vybaven sprchou a WC, televizí se satelitním příjmem i telefonem. Parkování autobusu před budovou.

Mapy:

Vše najdete na dvou mapách edice KČT 1:50 000 Moravskoslezské Beskydy (mapa č. 96) a Javorníky západ (č. 95).

Vybavení na túry dle aktuální předpovědi počasí a do hor, jak to máte natrénováno. Hlavně nezapomeňte přibalit dobrou náladu.

Přihlášky přijímá Dáša Ehrenbergerová na e-adrese egova@seznam.cz, tel. 739 569 070.

Akci připravil a vede Karel Vytřas, m. t., karel.vytras@upce.cz, tel. 776 825 569.

Program:

Trasy autobusu jsou psány kurzívou, délka trasy je pouze orientační. Pěší túry jsou rozděleny většinou do tří skupin – od nejnamáhavější I. po nejméně namáhavou III., případně i IV. skupinu. V popisu tras jsou v kulatých závorkách uvedeny nadmořské výšky, v hranatých závorkách kilometrůž. Červenou hvězdičkou* jsou označeny lokality uvedené v místopise.

1. den – sobota 13. srpna. Ondřejník:

Autobusem Pardubice, Vysoké Mýto, Litomyšl, Moravská Třebová, Mohelnice [120], Olomouc, Hranice, Nový Jičín, Frýdek-Místek, Frýdlant nad Ostravicí [256].

I. skupina: Podle modrých značek výstup k bývalé chatě Solarka na Ondřejníku*, sedlo Ondřejník, Skalka - vrchol (964), sestup k naučné stezce Skalka a po ní návrat k rozcestníku Ondřejník – sedlo, podle modrých značek pak zpět do Frýdlantu [16].

II. skupina: Společně s I. skupinou výstup k chatě Solarka na Ondřejníku a zpět [7].

III. skupina: Frýdlant nad Ostravicí*, prohlídka města.

Autobus pokračuje Frýdlant nad Ostravicí, Bílá, Bumbálka, Súkenická [celkem 295].

2. den – neděle 14. srpna. Vsetínské vrchy:

I. skupina: Hřebenovkou od hotelu Súkenická k chatě Třeštík*, dále podle červených značek Vysoká (1024)*, rozc. Pod Vysokou, Polana, Benešky, Kotlová, Soláň – vrch* (861) [15], podle žlutých značek k chatě Soláň, Bzový (722), Velké Karlovice* [21].

II. skupina jde po stejné trase jako I. skupina až k rozcestí Pod Vysokou [6], odtud sestupuje podle žlutých značek do údolí Miloňovského potoka, Miloňov [12], podle modrých značek k železniční stanici Velké Karlovice [14] a obcí k roubenému farnímu kostelu [16].

III. skupina jede do Velkých Karlovic autobusem, prohlídka lidových staveb v centru, galerie soch v údolí Pluskovec [6].

Autobus jede přes Bumbálku, Makovský průsmyk („U Tabulí“), Uzgrůň, Leskové do Velkých Karlovic [15], kde čeká a po stejné trase se odpoledne vrací zpět na Súkenickou [30].

3. den – pondělí 15. srpna. Čertův mlýn, Martiňák

Autobusem Súkenická, Bumbálka, Horní Bečva, Zavadilka, Pustevny na Radhošti [25].

I. skupina: Podle červených značek z Pusteven* přes Tanečnici (1064) na Čertův mlýn* (1206) [3], odtud podle zelených značek ke skalní rozsedlině při sestupové stezce k chatě Martiňák* (786) [9]. Pak podle červeného značení Mečová, Kladnatá (918), Grapa, Hlavatá, chata Třeštík* [19], Súkenická [20].

II. skupina začíná společně s I. skupinou, s níž pokračuje až k chatě Martiňák. Odtud dál sleduje zelené značení přes Mečůvku do Horní Bečvy* [13].

III. skupině se nenabízí ani Čertův mlýn, ani Martiňák, ale po pobytu na Pustevnách sestup podle zelených značek přes Skalíkovou louku* a Bacov do Prostřední Bečvy*, přes obec (ale ne podle hlavní silnice!) k restauraci Zavadilka [9].

Autobus se z Pusteven vrací na rozcestí u restaurace Zavadilka, u které vyčká na příchod III. skupiny. Pokračuje přes Horní Bečvu (nastoupí II. skupina) na Bumbálku a Súkenickou [celkem 50].

4. den – úterý 16. srpna. Zadní hory:

Autobus nejede !

I. skupina: Súkenická, podle žlutých značek Trojačka* (938), podle červených Bumbálka* a opět podle žlutých Salajka* [4], podle modrých k rozcestí pod Klínem [6] a do údolí Velké Smradlavy*, pak přes Kavalčanky výstup na Hluchanku* (Kelčovské sedlo) [10]. Po hřebeni Zadních hor (červené značení) pod Polanky (881), Janošec, Korytovo (881), Kmínek, Smutníky, Masarykova chata na Beskydě* (900), Bumbálka*, Trojačka*, odtud zpět na Súkenickou [18].

II. skupina: Společně s I. skupinou k myslivně Salajka a k rozcestí pod Klínem [6], odkud podle zelených značek údolím Smradlavy k Maxově nádrži se závěrečným výstupem na hřeben Zadních hor – Smutníky [10]. Poté po trase I. skupiny k Masarykově chatě na Beskydě* (900), na Bumbálku*, Trojačku* a Súkenickou [14].

III. skupina nenáročnou procházkou k Masarykově chatě na Beskydě (900) a zpět [8].

5. den – středa 17. srpna. Lysá hora:

Autobusem Súkenická, Bumbálka, Bílá, rozc. Černá (vystoupí skupiny III. a IV.), Samčanky, přehrada Šance, Ostravice železniční stanice (vystoupí I. a II. skupina) [30].

I. skupina: Od železniční stanice Ostravice* podle červených značek výstup na Lysou horu* (1328) [8,5] a pak už převážně jen „s kopce“ přes Zimný (1080), Vyšší Mohelnice, Ježánky [16,5], kousek po modré k rozcestníku Bílý Kříž–Visalaje [18] a poté hřebenem s nádhernými výhledy (žlutá značka) pod Smrkovinu, Švarnou Hanku, Kozlenu, Gruň*, Janikulu do Starých Hamrů* (škola) [29].

II. skupina jde spolu s I. skupinou a pokračuje až na Bílý Kříž* [18,5], odkud se po Zadních horách podle červených značek vrací přes Súlov (903), Doroťanku, Čudáckou, Baraní k chatě Pod Konečnou* [25].

Pro III. a IV. skupinu je navržen program jen s pohledy na Lysou horu, tj.

III. skupina: Od rozcestí (tzn. od turistického rozcestníku Staré Hamry–Černá) údolím Černé Ostravice až pod Súlov (rozcestník) [6], pak jako I. skupina hřebenem s nádhernými výhledy (žlutá značka) pod Smrkovinu, Švarnou Hanku, Kozlenu, Gruň*, Janikulu do Starých Hamrů* (škola) [21].

IV. skupina: Od rozcestí s III. skupinou až pod Súlov [6], odtamtud podle červených značek jako II. skupina přes Doroťanku, Čudáckou, Baraní k chatě Pod Konečnou* [13].

Autobus zajede do Starých Hamrů (nastoupí I. a III. skupina), na rozcestí Černá odbočí k chatě Pod Konečnou (nastoupí II. a IV. skupina) a přes Bílou a Bumbálku se vrací na Súkenickou [44].

6. den – čtvrtek 18. srpna. Javorníky – východ:

Autobusem Súkenická, Bumbálka, Makov, sedlo Javorník – chata „U Melocíka“ (818) [15] (vystoupí I. skupina).

I. skupina: Od chaty U Melocíka* podle červených značek kolem hotelu Pančava, Čerenka* (948), Gregušovci, Nad Zápačou, poté podle modrých značek Čemerka (1052), sedlo pod Hričovcom* – Čierna voda [9], pak opět po červené do sedla Pod Lemešnou – Pindula, Makovský průsmyk* – U Tabulí, Beskydek (953), Trojačka* (938) a známou cestou na Súkenickou [18].

Autobus se ze sedla Javorník vrací zpět přes Makov, kde odbočí údolím Kysuce do Kopanic k turistickému rozcestníku Makov-Kopanice (vystoupí II. skupina).

II. skupina po vystoupení z autobusu od rozcestníku pokračuje podle žlutých značek na sedlo Pod Lemešnou [2], odkud až do cíle pokračuje podle trasy I. skupiny [10].

Prázdný autobus se vrací do Makova a na Súkenickou [celkem 37].

7. den – pátek 19. srpna. Javorníky – západ:

Autobusem přes Bumbálku, Makovský průsmyk („U Tabulí“), Uzgrůň, Leskové, Velké Karlovice, Podřaté a snad až k lyžařskému středisku Kasárna [22].

I. skupina: Od Kasáren* podle modrých a zelených značek výstup na hřeben Javorníků k turistickému rozcestí Butorky, odtud po červeně značené hřebenovce na Velký Javorník* (1071) [2], Gežov, Stratenec* (rozhledna), Bukovinu, Malý Javorník*, Frňovské sedlo, Stolečný (962), Portáš*, Kohútka* (913) [18], odtud (po občerstvení) kousek zpět k žlutě značené cestě k rozcestí Pod Portášem a podle modrých značek do údolí Vranča* [21].

II. skupina: Spolu s I. skupinou až na Frňovské sedlo [9], odkud podle žlutých značek sestoupí do údolí Stanovnice*, nad stejnojmennou vodní nádrží pokračuje do Karolinky* [19].

Autobus přes Velké Karlovice a Nový Hrozenkov jede do Karolinky (vystoupí III. skupina).

III. skupina se nebude škrábat na hřeben, prohlédne si Karolinku* a podle žlutých značek zaskočí do Raškova* (21 objektů lidové roubené architektury) [4].

Autobus odpoledne zajede přes Nový Hrozenkov do údolí Vranča (nastoupí I. skupina), pak zastaví v Karolině (přistoupí II. a III. skupina) a přes Velké Karlovice a Bumbálku se vrátí na Súkenickou [celkem 70].

8. den – sobota 16. srpna. Podbeskydské hrady - Štramberk, Starý Jičín:

Autobusem návrat po trase Súkenická, Horní Bečva, Rožnov pod Radhoštěm, Frenštát pod Radhoštěm, Kopřivnice, Štramberk [34].

Všichni: Štramberk - město*, jeskyně Šípka*.

Autobus dále zastaví ve Starém Jičíně.

Všichni: Výstup na Starojický hrad*.

Autobus pak pokračuje přes Hranice, Olomouc, Mohelnici, Moravskou Třebovou, Litomyšl, Vysoké Mýto, Pardubice [250].

Mapky tras

připravil Petr Dračínský, na stránkách našeho KČT je najdete jako další přílohu těchto propozic.

Místopis

Benešky

Málo zalesněná část východní větve Vsetínských vrchů mezi pramennou oblastí Rožnovské Bečvy a údolím Miloňov. Bývalý geometrický střed Československa.

Beskyd

Vrch (900 m) v hraničním hřebeni tzv. Zadních hor s Masarykovou chatou z r. 1923 (možnost občerstvení). Na slovenské straně chata Kmínek.

Bílá

Vznikla z malých osad a samot na pasekách a v lesích ke slovenským hranicím. Dřevěný kostel norského typu z let 1873-75, zámeček. Dříve též konečná stanice na železniční trati z Frýdlantu nad Ostravicí (zrušena při výstavbě vodní nádrže Šance).

Bílý Kříž

Známá rekreační oblast v Zadních horách (898 m). Název od bíle natřeného lidového kříže při cestě k Visalajům. Stejný název má i nejvyšší vrch (943 m) v hraničním hřebeni.

Bumbálka

(případně Bumbalka), sedlo (859 m) v hraničním hřebeni Moravskoslezských Beskyd mezi Vsetínskými vrchy a Zadními horami, rekreační středisko při silnici z Bílé či Horní Bečvy do Makova či Velkých Karlovic.

Čerenka

Nevýrazný vrchol (948 m) s plochým temenem na hřebeni Javorníků. Na severním svahu lyžařské vleky.

Čertův mlýn

Význačný vrch (1207 m) pojmenovaný podle pověsti o čertu, který údajně mlýn postavil u padesátimetrové skalní rozsedliny pod vrcholem.

Frydlant nad Ostravicí

Město ležící po obou stranách historické moravsko-slezské zemské hranice v podhůří Moravskoslezských Beskyd. Má necelých 10 tisíc obyvatel. Nachází se v údolí řeky Ostravice při úpatí nejvyšší hory Beskyd – Lysé hory – v průměrné nadmořské výšce 360 metrů. Díky své poloze bývá nazýván vstupní bránou do Moravskoslezských Beskyd. Frydlant býval průmyslovým centrem oblasti proslulým železářskou výrobou, dnes se však orientuje zejména na cestovní ruch. Jméno města má původ v němčině a vzniklo složením ze dvou německých slov - *Land* znamená země a *Frieden* pokoj, klid. Z památek lze upozornit zejména na barokní farní kostel z r. 1665 s pozdější úpravou z r. 1906 a mariánský sloup na náměstí.

Gruň

Rozsáhlý horský hřeben v části Moravskoslezských Beskyd nazývaných Zadní hory. Za jeho okraje se obecně považuje lokalita Kotoščina nedaleko Bílého Kříže a vrchol Příslop. Na hřebeni se mezi vrcholy Janíkula a Kozlena rozkládá osada Gruň, která spadá pod Staré Hamry. Název Gruň pochází ze stejnojmenného valašského a lašského slova označujícího horský hřeben odlesněný pro potřeby salašnictví a přeměněný na rozsáhlé pastviny, tzv. valašské louky. V širším sousedství Gruně se nachází i několik dalších méně výrazných grunů, zejména Mazácký grúník na Lysé hoře. Salašnictví bylo hlavní obživou obyvatel osady Gruň a dodnes se po celé délce hřbetu zachovaly rozptýlené dřevěné chalupy, původně salaše. Největší počet obyvatel měla tato osada za Protektorátu, pak se velká část obyvatel odstěhovala do vysídlených Sudet, část luk byla zalesněna a některé salaše byly přeměněny na turistické chaty (Švarná Hanka, Charbulákov). Tradice chovu ovcí na Gruni nicméně stále pokračuje, jejím specifikem je plemenný chov vzácné ovce valašské. Roku 1773 vytvořil místní salašník-pasekář sochu Panny Marie, u které byla roku 1847 postavena kaple Panny Marie Pomocné. Roku 1891 pak byla dokončena přestavba kaple do současné podoby dřevěného kostelíka. V neděli předcházející 24. květnu se zde koná pouť.

Hluchanka

Samoty a křížovatka turistických chodníků na hraničním hřebeni Zadních hor mezi vrchy Beskyd a Bobek. Pod nimi původní jasanovojarový porost na vlhkém svahu.

Horní Bečva

Rozlehlá obec (43 km²) v údolí Rožnovské Bečvy. Název obce se objevuje ve tvaru Veliká Bečva (1629), dále Ober Betzwa (1675), z Hornych Beczwysk (1712), Ober Beczwa (1718), Ober Betschwa, Hornj Beczwa (1846). Obyvatelé v místním nářečí jsou zvaní Hornobečvjané, adjektivum hornobečvjanský, hornobečvanský. Údolí Rožnovské Bečvy začalo být osidlováno od 2. poloviny 16. století. Hlavní roli při osídlovacím procesu hráli rožnovští měšťané a zámožní sedláci z okolních vsí, kteří tu zřizovali paseky, na nichž později vznikaly trvale obydlené pasekářské usedlosti. Osada byla za obec prohlášena přibližně v roce 1650 za Baltazara ze Žerotína, ale již dlouho předtím zde žili osadníci a tvořili s okolními osadami Velkou Bečvu. Mezi lety 1680 - 1690 byla obec Bernardem ze Žerotína rozšířena. Nejstarší písemná zmínka o Horní Bečvě je z roku 1659 v gruntovní knize Valašského Meziříčí. V urbáři z roku 1676 se již vede jako samostatná obec mající 103 domky s 1385 obyvateli. Živili se kácením a dovážením dřeva, sbíráním hub, borůvek a malin, výrobou šindelů, dřevěného nádobí a chovem ovcí. Duchovní správa byla zřízena na Horní Bečvě roku 1792. V témže roce byl postaven kostel zasvěcený svatým mučedníkům

Janu a Pavlu a zřízena fara, v níž bylo zahájeno školní vyučování. Do té doby chodily děti do školy v Hutisku. Obec náležela v letech 1849 - 1960 k politickému okresu Valašské Meziříčí, s výjimkou let 1855 až 1868, kdy byla součástí tzv. smíšeného okresu Rožnov pod Radhoštěm. Od r. 1949 Horní Bečva podléhala okresnímu soudu Valašské Meziříčí. Roku 1960 se stala součástí politického a soudního okresu Vsetín.

Hříčovec

Zalesněný vrch (1062 m) a přírodní rezervace se zachovalými původními jedlosmrkovými společenstvy pralesovitého charakteru. Pod Hříčovcem pramení řeky Vsetínská Bečva a Kysuca.

Jeskyňě Šipka

Nad městem Štamberk se na hoře Kotouč nachází městský park Národní sad s galerií soch a památníků osobností české historie a s jeskyní Šipka, která se proslavila nálezem zlomku spodní čelisti neandertálského dítěte, tzv. "Šipecká čelist". Objevitelem "Šipecké čelisti" je Karel Jaroslav Mašek (1851-1916). Autorem jeho pamětní desky odhalené 6. srpna 1922 na stěně jeskyně byl sochař František Juraň.

Karolinka

V letech 1861–1862 založil Salomon Reich vedle obce Nový Hrozenkov sklárnu, kterou po své nevlastní matce pojmenoval Karolinina huť. Sklárna částečně funguje dodnes. Místní část Karolinina Huť se dne 20. září 1949 oddělila od mateřské obce Nový Hrozenkov a v roce 1951 byl název obce změněn na dnešní Karolinku.

Kasárna

V minulosti strážní středisko mezi Uhrami a Českým královstvím. V roce 1933 zde byla vybudována kasárna pro vojáky, kteří v době epidemie cholery v Horních Uhrách (tj. na Slovensku) střežili hranice, aby se nákaza nerozšířila na Moravu. Dnes živé lyžařské středisko.

Kohútka

Vrchol (913 m) na hlavním hřebeni Javorníků, pod ním stejnojmenná turistická chata, původně horský domov malíře F. Hlavici (nad chatou malířův pomník). Dnes vyhledávané lyžařské středisko, stanice Horské služby.

Konečná

Turistická chata v Zadních horách, orientační místo a rozcestí cest. Jižním směrem nad rozcestím se zvedá vrchol Konečná (865 m), kudy vede hraniční čára se Slovenskem. V blízkosti rozcestníku je hraniční přechod Bílá - Klokočov.

Lysá hora

Nejvyšší hora Moravskoslezských Beskyd (1323 m); po záboru Sudet v září-říjnu 1938 se stala nejvyšším vrcholem ve zbývající části českých zemí a poté celého Protektorátu Čechy a Morava (i když se nachází nad pravým břehem Ostravice, tedy ve Slezsku). Je symbolem turistiky v Beskydech. V roce 1880 vznikla na Lysé hoře útulna Albrechta Habsburského, což se stalo zdrojem určité závisti části českých turistů, kteří „německou“ (tehdy míněno habsburskou) chatu ignorovali. Proto v roce 1935 vznikla na vrcholu chata Klubu českých turistů nazvaná podle Petra Bezruče Bezručova chata (na Lysé hoře), ačkoliv sám Petr Bezruč navštívil pouze „německou“ chatu a v případě „české“ se odmítl i účastnit jejího otevření. V roce 1948 byly obě znárodněny (chata Albrechta Habsburského přejmenována na Slezskou chatu) posléze sjednoceny a v letech 1972 a 1978 postupně obě do základů vyhořely. V dalších letech poskytovaly turistům na vrcholu služby bufet Šantán, turistická ubytovna Kameňák a Horská chata Lysá hora zvaná „Plesnivka“, která byla rozebrána v roce 2011. V letech 2012–2015 byla Klubem českých turistů nákladem 32 milionů korun znovu postavena a v září 2015 otevřena Bezručova chata, poté by měl být zbourán Šantán, který

byl provizorní náhradou vyhořelé původní Bezručovy chaty. Na místě bývalé Plesnivky se staví nová horská chata Maratón. Na Lysé hoře stojí i stanice horské služby s provozem o víkendů a svátcích. Od roku 1897 se provádějí meteorologická měření (nová budova českého hydrometeorologického ústavu je zde od roku 1954). Od roku 1980 funguje i telekomunikační vysílač vysoký 78 metrů tvořící charakteristickou dominantu Lysé hory. Na hřebeni pod Lysou horou se nachází mohyla Ivančena (925 m) na památku pěti skautů, kteří byli 24. dubna 1945 popraveni na židovském hřbitově v polském Těšíně za účast v protinacistickém odboji. Mohyla zabírá asi 40 metrů čtverečních a 195 metrů krychlových, sahá do výšky 4 metrů. Do roku 1989 byla mohyla i symbolem odboje proti nesvobodě. V době komunismu k ní dělali pochody turisté, skauti a v době ilegálního skautingu i trempové, pochody byly sledovány státní bezpečností. Poutě k mohyle trvají dodnes.

Makovský průsmyk

(též „U Tabulí“). Průsmyk (800 m), kterým prochází silnice na Slovensko. Památník přechodu 1. československé partyzánské brigády Jana Žižky a bojů partyzánů s německými vojsky.

Malý Javorník

(též Chotárňa). Rozhledový vrchol (1019 m) s nouzovým přístřeškem.

Martiňák

Horský uzel a sedlo (829 m) v Bařinách na katastru Horní Bečvy, turistická chata (horský hotel) s možností občerstvení.

Ondřejník

Horský masív coby součást Štramberské vrchoviny, od Moravskoslezských Beskyd oddělený údolím Tichávky. Nejvyšším vrcholem je Skalka (964 m n. m.) se stejnojmennou rezervací a krásnými výhledy na beskydské vrcholy. Údajně měl na vrchu svou skrýš zbojník Ondráš. Pod bývalou chatou Solarka možnost občerstvení u nového stánku, posezení je na terase pod slunečníky a jídlo a pití se vydává příchozím u okénka; zadní trakt této chaty se stále ještě dokončuje, hlavně kamenické prvky v okolí již postaveného křídla.

Ostravice

Obec patří mezi významná letoviska Moravskoslezských Beskyd. Nachází se bezprostředně pod nejvyšším beskydským vrcholem Lysou horou a další významnou horou Smrkem. Nedaleko proti proudu řeky Ostravice (nejdelší řeky v Beskydech se dvěma zdrojnicemi, Bílou – pramenící pod Třeštíkem a Bumbálkou, a Černou – pramenící pod Bílým Křížem) se nachází přehradní nádrž Šance. Z 5 km vzdáleného Frýdlantu nad Ostravicí vede do obce železnice. V okolí je množství dobře značených turistických tras na horské hřebeny. V obci se také nachází malý pivovar.

Portáš

Známé turisticko-lyžařské středisko (930 m) se stejnojmenným turistickým hotelem. Název nese podle valašských strážců moravsko-uherských hranic.

Prostřední Bečva

První písemná zmínka o obci je z listopadu roku 1676. Dříve známá domáckou výrobou houní a valašských papučí. V dominantní poloze mimo centrum obce se nachází kostel sv. Zdislavy.

Pustevny

Sedlo (1018 m), jedno z prvních míst turisticky objevených v Beskydech. V r. 1891 zde Pohorská jednota Radhošť vystavěla první útulnu Pustevna. Následovaly Šumná (1894), Maměnka a Libušín (podle návrhu Dušana Jurkoviče - do r. 1898), nejnověji Tanečnice (1926). Dne 3. března 2014 krátce po půlnoci zasáhl Libušín požár, který objekt těžce poškodil. Během požáru se propadla střecha, zdemolovaná je unikátní jídelna i nástěnné

malby od Mikoláše Alše. Škoda dosahuje zhruba 100 milionů korun; s využitím evropských fondů by měl být Libušín do jara r. 2017. Mezi další známé stavby patří sto let stará dřevěná zvonička, rovněž navržená architektem Dušanem Jurkovičem.

Ratkov

Místní část Karolinky. V ústí údolí uchovaný a památkově chráněný shluk 21 objektů roubené lidové architektury. Původně 4 chalupy a 17 hospodářských objektů, které byly doplněny třemi převezenými stavbami a novou roubenou stylovou hospodou.

Salajka

Přírodní rezervace na severozápadním svahu Beskydu, vyhlášená r. 1937 olomouckým arcibiskupstvím, tehdejším majitelem. Jde o jedinečně zachovaný bukovojedlový prales s mimořádně silnými a vysokými jedinci, až 400 let starými.

Skalíkova louka

Rekreační místo (946 m) jižně od Pusteven na svahu radhošťského masívu. Za zmínku stojí pokus o léčbu tuberkulózy „vzduchem a žinčicí“ na začátku 20. století.

Soláň

Vrchol Soláň (861 m) je od pradávna považován za jednu z nejkrásnějších částí Valašska. Proslul jako „valašský Olymp“, protože vždy patřil k vyhledávaným místům malířů. Z vrcholu je krásný výhled na masív Radhoště, Kněhyni, Smrk, Lysou horu a hřeben Javorníků. Za jasného počasí jsou vidět Jeseníky a na druhé straně hřebeny Malé Fatry, Súlovské skály a Martinské hole. Na Soláni se dochovalo několik ukázek rázovitých valašských staveb. V roce 2006 byla otevřena zvonice, která slouží jako informační centrum a galerie umění.

Stanovnice

Dlouhé údolí se stejnojmennou vodní nádrží, vybudovanou jako zdroj pitné vody pro Vsetínsko a Valašskokloboucko.

Staré Hamry

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1649. Až do roku 1951 se jednalo o čistě slezskou obec ležící na pravém břehu řeky Ostravice. Z pamětihodností lze připomenout kostel sv. Jindřicha, pomník Maryčky Magdonové, krucifix a bývalou faru (čp. 157).

Starojický hrad

Zřícenina hradu nad obcí Starý Jičín. Hrad vznikl na konci 12. nebo na počátku 13. století, první písemná zmínka o něm pochází z roku 1240. Byl postaven na místě původní dřevěné tvrze a díky své strategické poloze a širokému výhledu do okolí plnil především vojenskou úlohu jako ochrana tzv. Jantarové stezky do Polska.

Starý Jičín

Obec se nachází na úpatí Starojického kopce (496 m n.m.) v Moravské bráně, asi 5 km jihozápadně od okresního města Nový Jičín. Významnou dominantou je zřícenina Starojického hradu, vypínající se na Starojickém kopci. Mezi další historické památky patří farní kostel svatého Václava s přestavěnou renesanční věží, ohradní zdí, kamenným schodištěm s kamenným křížem se sochou sv. Máří Magdalény, zastřešeným schodištěm k areálu kostela. Na náměstí socha sv. Jana Nepomuckého (rekonstrukce v roce 2011) a kašna s bronzovým sousoším Anděla strážného pod chráněnou lípou. Specifickou památkou je pranýř, lidově zvaný „popravčí sloup“ nižšího hrdelního práva. Historie obce Starý Jičín je těsně spjata s historií gotického hradu. Výrazná poloha Starojického kopce s možností přehledné kontroly širokého okolí přitahovala příslušníky různých pravěkých kultur. Po osídlení naší vlasti Slovy nabyt Starojický kopec významnou strážní funkcí. Na přelomu 12. a 13. století se strážisko mění v pohraniční hrad, střežící cestu do Polska. Hrad měl funkci vojenskou, z malé části i odpočinkovou. Pod ním vznikla malá osada

hradčanů, nynější Starý Jičín, který byl patrně po nějakou dobu i nejzazším trvale osídleným místem při stezce od Jadranu k Baltskému moři na tzv. Jantarové cestě. Nasvědčuje tomu i okolnost, že starojický kostel je zasvěcen sv. Václavu, podle tehdejšího pojetí patronu státní hranice. Starý Jičín se stal již na počátku 13. století tržní vsí. Při spojovacích cestách s okolím vznikaly další kolonizační osady. Tyto se stávají součástí panství, jehož tržním centrem je Starý Jičín. Patrně již kolem roku 1230 získal Starý Jičín s okolím Arnold z Hückeswagenu. První písemná zmínka o hradu pochází ze 14. 7. 1240. Počátkem 14. století se stal držitelem hradu rod pánů z Kravař. Po několika změnách majitelů po husitských válkách získává panství na počátku 16. století rod pánů ze Žerotína. Žerotínové hrad i panství ztrácejí počátkem třicetileté války. V průběhu této války je hrad obsazován vojsky obou stran. V držení hradu se až do 18. století vystřídala řada rodů. Koncem 18. století se hrad i panství dostávají do majetku rodu Seilernů, ale vzhledem k nezájmu majitelů hrad rychle podléhal rozkladu. Ani snaha hraběte Bedřicha Deyma na počátku 20. století nezabránila hlodajícimu zubu času a z kdysi mohutného hradu se stala zřícenina. Následně také v době, kdy byl ve vlastnictví státu, měli tehdejší představitelé Místního národního výboru snahu o jeho zachování, samozřejmě za podpory občanů. Ale do vlastnictví obce Starý Jičín byl hrad převeden až v roce 1996. Tehdy byla opravena hradní věž (v jejím přízemí se nachází stylová restaurace), rekonstrukce pokračují dodnes.

Strateneč

Vyhlídkový vrchol (1055 m) s památkem osvobozovacích bojů z konce 2. světové války ve formě betonových křížů s pamětní deskou osvoboditelům Velkých Karlovic.

Štramberk

Leží na svazích Zámeckého kopce, Kotouče a Bílé hory v Libotínských vrších v předhůří Beskyd. Dominantou města je hrad Štramberk (Strallenberg) s gotickou věží Trúba o výšce 40 m a průměru 10 m, která slouží od r. 1903 jako rozhledna. Podhradí bylo v roce 1359 povýšeno moravským markrabětem Janem Jindřichem Lucemburským na městečko. Ve městě na náměstí sídlí Muzeum Štramberk a Muzeum Zdeňka Buriana. Zdejší městská památková rezervace chrání nejen samotné jádro města, ale zejména historickou dřevěnou zástavbu na předměstí. Kromě bohaté a pohnuté historie je město známé také skrze tzv. Štramberské uši, cukrářský výrobek z perníkového těsta ve tvaru kornoutu, který se zde tradičně peče. Obchodní značku Štramberské uši může od roku 2000 nést pouze produkt vyrobený na území města Štramberk. V roce 2006 ve městě působilo osm výrobců s přidělenou licencí. Na počátku roku 2006 získala Česká republika od Evropské komise předběžný souhlas s udělením ochrany zeměpisného označení původu pro tento potravinářský výrobek. Od začátku roku 2007 jsou Štramberské uši prvním českým potravinářským výrobkem, kterému EU tuto ochranu přiznává v rámci standardní procedury (stejnou ochranu již v EU požívají i českobudějovická piva, která tento statut získala v rámci jednání o vstupu ČR do EU). Podle místní legendy se původ cukrovinky váže k tatarskému tažení v roce 1241, kdy si nepřátelské vojsko rozložilo tábor na úpatí blízkého kopce Kotouč. Místní obyvatelé po noční bouři prokopali hráz rybníka a ležení vytopili. Když voda opadla, našli prý na místě vaky s nasolenými lidskýma ušima, které Tataři utínali křesťanům a posílali svému chánovi. Údajně na památku této události se ve městě v předvečer svátku Nanebevstoupení Páně každoročně peče cukroví slazené medem a ochucené tajnou směsí koření.

Trojačka

Hraniční vrch (838 m) s historickým patníkem tří panství.

Třeštík

Sedlo (855 m n. m.) ve východní části Vsetínských (Vsackých) vrchů. Turistická chata.

U Melocíka

Chata v sedle Javorník (800 m) s možností občerstvení.

Velká Smradlava

Potok sbírající své vody v kotlině pod Beskydem, na něm Maxova nádrž, dřívější klauza pro plavení dřeva. Je jen 6,5 km dlouhý, ale jeho povodí zaujímá plochu 16,6 km². Při dolním toku (asi 1,5 km před ústím do Ostravice) sirovodíkový pramen – podle něho název potoka.

Velké Karlovice

Vesnici založil majitel rožnovského panství Karel Jindřich z Žerotína listinou z 8. listopadu 1714, území však leželo na panství vsetínském. To si tento zakladatel přisvojil. Vsetínští majitelé Illésházyové se svého nároku nevzdali, což později vedlo k odtržení Velkých Karlovic od rožnovského panství a ke vzniku Malých Karlovic. Ty byly k Velkým Karlovicím znovu připojeny až v roce 1966. Do počátku 19. století měla obec pouze zemědělský charakter. Ke změně došlo až v souvislosti se založením skláren v první polovině 19. století. Až do světové války respektive do první republiky znamenalo období sklářské výroby pro obec zlatý věk. Přibýlo obyvatel, dařilo se i živnostem. Vrch Soláň, který leží na území obce, byl v minulosti a stále je významným místem setkávání výtvarných umělců. Malé Karlovice jsou dnes místní částí. Z pamětihodností lze uvést Karlovské fojtství (národní kulturní památka), kostel Panny Marie Sněžné (kulturní památka), muzeum (kulturní památka), bývalou synagogu a židovský hřbitov, kapli se zvonící (kulturní památka), boží muka, pomník padlým partyzánům, budovu fary č. p. 274, měšťanský dům č. p. 451. V sousedství bikeparku Kyčerka galerie dřevěných soch zachycujících život na Valašsku, stejnojmenná hospoda, sousoší Poslední večeře Páně pod stříškou u kaple sv. Huberta (viz Turista 2016, č. 3, str. 3).

Velký Javorník

Nejvyšší vrchol Javorníků (1071 m) s kruhovým rozhledem, pod ním stejnojmenná přírodní rezervace (13,95 ha, vyhlášena v r. 1967) se zbytky pralesovitých bukových porostů.

Visalaje

Rekreační středisko nad údolím Mohelnice, turistické východisko na Bílý Kříž a masívy Lysé hory a Travného.

Vranča

Rekreační údolí od Portáše k Novému Hrozenkovu, jehož součástí je pomník umučených a popravených za 2. světové války. V roubeném patrovém domě Josefa Országa-Vraneckého při ústí údolí pobývala řada umělců.

Vysoká

Nejvyšší vrchol Vsetínských vrchů ((1024 m), pod kterým pramení Rožnovská Bečva, jakož i zdrojnice Vsetínské Bečvy; temeno je zarostlé.